

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **D. T. L.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2024, č. j. CPR-27033-3/ČJ-2024-930310-V249, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 4. 2025, č. j. 35 A 23/2024-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 4. 4. 2024, č. j. KRPK-85114-60/ČJ-2023-190022 (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovila dobu 6 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Současně byla žalobci k vycestování stanovena doba 30 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění.

[2] Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že v žalobcově případě byly dány důvody pro uložení správního vyhoštění z důvodu opakovaného neuposlechnutí správních rozhodnutí ukládajících mu povinnost opustit území České republiky. Neshledal přitom, že by bylo

napadené rozhodnutí nepřiměřené ve vztahu k žalobcovu soukromému a rodinnému životu. Správní orgány podle krajského soudu provedly srozumitelně, logicky a přiléhavě podkladům hodnocení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i judikatury správních soudů, respektive Evropského soudu pro lidská práva, přičemž dospěly k závěru, že nikdo z rodinných příslušníků není na žalobci závislý ekonomicky, pobytovým titulem či sociálně; naopak rodinní příslušníci převážně žijí vlastní samostatné životy. Žalovaná rovněž své úvahy reagující na odvolací námitky v napadeném rozhodnutí srozumitelně a přiléhavě vyložila. S posouzením žalované se krajský soud v plném rozsahu ztotožnil. Krajský soud dále připomenul, že v předchozích řízeních správní orgány opakovaně dospěly k závěru, že případným správním vyhoštěním by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, a tudíž mu uložily jen povinnost opustit území států Evropské unie. V těchto řízeních a ani v nynějším řízení správní orgány nezjistily žádné mimořádné okolnosti rodinného života žalobce, které by se vymykaly obvyklým případům cizinců, kteří mají na území České republiky rodinu a porušují zde právo. Podle krajského soudu tedy žalobcův případ není mimořádný, žalobce nikdy žádné zvláštní okolnosti neprokázal a nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života tvrdil převážně v obecné rovině. Krajský soud nakonec ve shodě se správními orgány dovodil, že rodinná situace žalobce se od vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území států Evropské unie sice významně nezměnila, ale neustále se prodlužuje doba jeho neoprávněného pobytu na území České republiky. Zájem na dodržování právních předpisů České republiky přitom podle krajského soudu převažuje nad zájmem žalobce a jeho samostatně žijící rodiny.

III.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se nyní proti napadenému rozsudku brání kasační stížností. Navrhuje napadený rozsudek i napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[6] Přijatelnost kasační stížnosti shledává jednak v tom, že Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 Azs 305/2018-52, a ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, posoudil otázku správního vyhoštění odlišně od způsobu, jakým se s nynější věcí vypořádal krajský soud. Krajský soud také zásadně pochybil při posouzení dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel nebude moci vstoupit na území členských států Evropské unie po dobu trvání zákazu vstupu ani nebude moci úspěšně podat žádost o pobytové oprávnění. Podle stěžovatele bude nejvíce zasaženo právo jeho manželky a dětí na to, aby je stěžovatel následoval do České republiky jako do hostitelské země ve smyslu Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny.

[7] Stěžovatelova kasační argumentace spočívá především v jeho nesouhlasu se závěrem krajského soudu o přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Je přesvědčený o tom, že krajský soud nesprávně vyložil § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a pochybil, pokud přisvědčil závěrům žalovaného. Stěžovatel zdůrazňuje, že v jeho případě byla opakovaně (v roce 2020 a 2022) vydána rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, a to právě s ohledem na jeho silné rodinné vazby na území České republiky. Jelikož se stěžovatelova

pokračování

rodinná situace od té doby (kdy uložení správního vyhoštění správní orgány neshledaly přiměřeným) nikterak nezměnila, nepovažuje ani nyní uložení tohoto opatření za přiměřené. Na podporu své argumentace stěžovatel odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, a ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 Azs 305/2018-52, v nichž se vyjádřil k možnosti vydání rozhodnutí o správním vyhoštění při nezměněných skutkových okolnostech případu poté, co v předchozích rozhodnutích k vydání tohoto opatření správní orgány neshledaly důvod.

[8] Stěžovatel rovněž připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se posuzování přiměřenosti dopadu správních rozhodnutí do soukromého rodinného života cizinců; konkrétně poukazuje na rozsudky ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, a ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 Azs 94/2019-33, z nichž pro správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí dovodil povinnost vzít v potaz jednotlivé okolnosti a přiřknout jim adekvátní váhu. Stěžovatel má za to, že správní orgány i krajský soud bagatelizovaly zájmy stěžovatelových dětí i jeho manželky a tyto dostatečně nezohlednily při posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Stěžovatel opakovaně poukazuje na mimořádně silné citové vazby se svým synem, na skutečnost, že Česká republika je více než polovinu jeho života centrem veškerého jeho soukromého i rodinného života, že zde má zajištěné ubytování i pokryty finanční potřeby a na skutečnost, že v zemi původu již nemá žádné vazby a s ohledem na svůj věk nenajde zaměstnání. Stěžovatel nakonec uvádí, že odloučení od jeho rodiny bude trvat mnohem déle než rozhodnutím o správním vyhoštění stanoveného půl roku, a to s ohledem na délku trvání vyřízení nové žádosti o pobytové oprávnění.

[9] V doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 11. 2025 stěžovatel namítá, že rozhodnutí o správním vyhoštění, napadené rozhodnutí i napadený rozsudek jsou založeny na tom, že stěžovateli bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 26. 3. 2018, č. j. OAM-03263-22/ZR-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 7. 2018, č. j. MV-56428-5/SO-2018. Tato rozhodnutí však stěžovatel považuje za nicotná, neboť mu byl trvalý pobyt povolen dne 3. 10. 1997 jako občanovi třetí země, stěžovatel tedy nikdy nebyl držitelem povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Stěžovateli proto bylo uvedenými rozhodnutími odebráno právo, kterým nikdy nedisponoval. Stěžovateli tudíž v důsledku nicotných rozhodnutí nemohlo zaniknout povolení k trvalému pobytu občana třetí země, které získal v roce 1997 a v nynější věci rozhodnutí o správním vyhoštění, napadené rozhodnutí, jakož i napadený rozsudek vycházejí z nesprávného závěru, že stěžovatelův pobyt na území České republiky byl neoprávněný. Stěžovatel je s ohledem na uvedené přesvědčen o tom, že řízení o jeho vyhoštění nebylo vedeno s osobou, která na území České republiky pobývá neoprávněně, ale s osobou s povoleným pobytem na území, a proto se na něj vztahuje čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy. Podle stěžovatele by se měl Nejvyšší správní soud uvedenou argumentací zabývat i přesto, že tuto stěžovatel neuplatnil v žalobě, a měl by jako předběžnou otázku posoudit, zda je stěžovatel cizincem s povoleným pobytem na území České republiky a zda je při rozhodování o kasační stížnosti třeba aplikovat čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy.

IV.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu stěžovatele bylo podrobeno soudnímu přezkumu, přičemž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 8. 2022, č. j. 3 Azs 395/2020-38, zamítl stěžovatelovu kasační stížnost jako nedůvodnou. Podle žalované tudíž není stěžovatel držitelem platného povolení k trvalému pobytu a na území České republiky pobýval opakovaně neoprávněně.

V.

[11] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[12] Pro posouzení procesních předpokladů, za nichž lze kasační stížnost věcně projednat, má význam, že stěžovatel podal žalobu ve věci správního vyhoštění. O takovéto žalobě je podle § 31 odst. 2 s. ř. s. oprávněn rozhodovat specializovaný samosoudce. Kasační stížnost ve věci, ve které v řízení před krajským soudem rozhodoval samosoudce a která „svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele“, je totiž podle § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[13] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. je dán pouze za situace, že (1) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu, (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, (3) kasační stížnost vyžaduje učinit odklon od ustálené judikatury, nebo (4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Tato v minulosti vymezená kritéria se uplatní i za platné zákonné úpravy, která rozšířila okruh případů, v nichž kasační soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28).

[14] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[15] Stěžovatel přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v zásadním pochybení krajského soudu, které podle něj má dopad do jeho hmotněprávního postavení. Konkrétně krajskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud se v napadeném rozsudku taktéž odchýlil od ustálené judikatury kasačního soudu, konkrétně od rozsudků dne 29. 8. 2019, č. j. 8 Azs 305/2018-52, a ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35.

[16] Správní vyhoštění představuje zvláštní administrativní opatření spočívající v ukončení pobytu cizince na území České republiky, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit další vstup na české území. Rozhodnutím o správním vyhoštění se neukládá sankce, nýbrž jeho účelem je prosazení zájmu státu, aby se určitý cizinec nezdržoval na jeho území (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52).

pokračování

[17] Dále platí, že bez ohledu na splnění ostatních zákonných podmínek nemůže správní orgán podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnout o vyhoštění cizince, mělo-li by takovéto rozhodnutí za následek nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Posouzení, zda jde o takovýto zásah, není věcí správního uvážení, nýbrž otázkou výkladu a použití neurčitého právního pojmu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, nebo ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 240/2014-35). Správní orgán posuzuje přiměřenost takového zásahu do práva cizince na soukromý a rodinný život z hlediska kritérií stanovených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jakož i kritérií, která vyplývají z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy. Všechna tato kritéria je třeba posuzovat ve vzájemné souvislosti. Právo na soukromý a rodinný život není právem absolutním, a tudíž v konkrétním případě může nad zájmy jednotlivce převážet zájem státu (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 118/2012-45 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40). Není však povinností správního orgánu věnovat se každému z těchto kritérií zvlášť, ale pouze těm, která mají pro posuzovanou věc nějaký význam (srov. např. rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34).

[18] Přestože je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední, po správním orgánu nelze požadovat, aby vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, výhradně z vlastní iniciativy. To se týká i těch, které svědčí o nepřiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život. Je na cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že u něj existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně k tomuto svému tvrzení označil důkazy (srov. např. rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Ostatně možnosti správního orgánu zjišťovat skutečnosti týkající se soukromého a rodinného života cizince jsou značně omezené. Správní orgán zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník. Neochota nebo nemožnost tvrdit a případně prokázat skutečnosti podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jde proto k tíži účastníka, ledaže jsou rozhodné okolnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 143/2013-20). Bylo-li rozhodnuto o správním vyhoštění cizince, při stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, musí být zohledněny individuální okolnosti případu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 2 Azs 107/2005-60).

[19] V posuzované věci rozhodl správní orgán prvního stupně o stěžovatelově správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a 9 zákona o pobytu cizinců. Naplnění podmínek k uložení správního vyhoštění podle těchto ustanovení stěžovatel nespornuje. Nesouhlasí však s tím, jakým způsobem krajský soud posoudil přiměřenost zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud na základě výše předestřené shrnutí předdesílá, že se ve své dosavadní judikatuře již zabýval právními otázkami, od jejichž posouzení se odvíjí rozhodnutí žalované ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Tyto právní otázky nejsou v posuzované věci řešeny odlišně a není dán ani důvod, pro který by se krajský soud nyní měl při jejich řešení od dosavadní judikatury odchýlit.

[20] Nejvyšší správní soud z napadeného rozsudku ověřil, že se krajský soud otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života zevrubně zabýval v odstavcích 12-22, přičemž dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že zájem společnosti na dodržování právních předpisů převáží nad zájmem stěžovatele a jeho samostatně žijící rodiny. Závěry krajského soudu se opírají o podklady založené ve správním spise a jsou řádně odůvodněny, a to s poukazem na příslušnou právní úpravu a přílehlavou judikaturu kasačního soudu. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti neuvádí žádný argument, který by již nebyl zohledněn a řádně vypořádán správními orgány či krajským soudem; opětovně pouze připomíná mimořádně silné citové vazby se svým synem, skutečnost, že Česká republika je více než polovinu jeho života centrem veškerého jeho soukromého i rodinného života, že zde má zajištěné ubytování i pokryty finanční potřeby a skutečnost, že v zemi původu již nemá žádné vazby a s ohledem na svůj věk nenajde zaměstnání. Tyto všechny skutečnosti však vzaly správní orgány a poté i krajský soud ve svých rozhodnutích v potaz. Závěry krajského soudu přisvědčující závěrům správních rozhodnutí přitom zcela odpovídají výše podaným východiskům ustálené judikatury kasačního soudu ohledně posuzování otázky přiměřenosti zásahu správního rozhodnutí do práva cizince na soukromý a rodinný život. Kasační soud tudíž na napadený rozsudek v podrobnostech odkazuje, neboť jeho úlohou není opakovat již jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 Afs 93/2018-49). Přijatelnost kasační stížnosti tudíž nezakládá stěžovatelova argumentace, že krajský soud při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele chybně vyložil § 174a zákona o pobytu cizinců a článek 8 Úmluvy.

[21] Nejvyšší správní soud rovněž z napadeného rozsudku neshledal, že by krajský soud jakékoli skutečnosti nevhodně bagatelizoval a tyto dostatečně nezohlednil, jak namítá stěžovatel v kasační stížnosti. Naopak má za to, že právní závěr krajského soudu je výsledkem logického myšlenkového pochodu a vychází z přesvědčivých argumentů obdobně jako předtím napadené rozhodnutí. Posouzení krajského soudu není nikterak v rozporu ani se stěžovatelem poukazovanými závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, a ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 Azs 94/2019-33, týkajícími se vymezení konkrétních dopadů do soukromé a rodinné sféry cizince při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí; naopak správní orgány i krajský soud v nynější věci tyto dopady konkrétně vymezily a poměřovaly je ve vztahu k zájmu na veřejném pořádku. Ani tato stěžovatelova argumentace tudíž nemůže přijatelnost kasační stížnosti založit.

[22] Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že pokud správní orgán již dříve dospěl k závěru, že by správní vyhoštění cizince bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, a na relevantních skutkových okolnostech se nic nezměnilo, pak o správním vyhoštění cizince rozhodnout nelze, a to jak v případě, že je řízení o správním vyhoštění zastaveno (srov. stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35), tak v případě, že je namísto správního vyhoštění v důsledku nepřiměřenosti takového zásahu rozhodnuto o povinnosti opustit území ČR podle § 50a zákona o pobytu cizinců (srov. stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 Azs 305/2018-52). Aby tedy mohl správní orgán přistoupit ke správnímu vyhoštění, pak musí přesvědčivě vyložit, v čem se změnily skutkové okolnosti

pokračování

a z jakého důvodu již správní vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. Samotná skutečnost, že cizinec opětovně krátkodobě nelegálně pobýval na území ČR, takovým důvodem být nemůže. Nejvyšší správní soud však již v odkazované judikatuře taktéž uvedl, že změnou okolností může být i pasivita cizince, v jehož případě správní orgány rozhodly o povinnosti opustit území a jejich rozhodnutí zcela ignoroval (srov. citovaný rozsudek č. j. 8 Azs 305/2018-52).

[23] V nynější věci stěžovatel nezpochybňuje, že na území pobývá nelegálně a že navzdory předešlým rozhodnutím neopustil území České republiky. Tento jeho nelegální pobyt není krátkodobý, a již s ohledem na tuto skutkovou odlišnost se tedy na nynější případ nedají bez dalšího aplikovat závěry rozsudku č. j. 8 Azs 305/2018-52. Ze skutkově odlišné situace vychází také rozsudek č. j. 3 Azs 240/2014-35. Stěžovatelce v dané věci totiž nebyla uložena povinnost opustit území České republiky; předešlá řízení o správním vyhoštění byla z důvodu nepřiměřenosti zásahu zastavena. Nešlo tedy o situaci, kdy by stěžovatelka nerespektovala pravomocné správní rozhodnutí, a tedy kdy by nastala změna relevantních skutkových okolností. V případě stěžovatele je zřejmé, že nedodržel povinnost, která mu vyplývala z předchozích pravomocných rozhodnutí správního orgánu o povinnosti opustit území. Tuto změnu skutkových okolností pak žalovaná (i krajský soud v bodě 21 napadeného rozsudku) popsala a vysvětlila, proč již za těchto okolností správní vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Odhlédnout pak nelze ani od toho, že stěžovatelem odkazované rozsudky vycházely z toho, že nelze při nezměněných skutkových okolnostech o správním vyhoštění rozhodnout bez zohlednění soukromého a rodinného života „automaticky“ (srov. již citovaný rozsudek č. j. 8 Azs 305/2018-52). V nynější věci ovšem není zřejmé, že by správní rozhodnutí (či navazující závěry soudu) byly jakkoliv „automatické“. Soukromým a rodinným životem stěžovatele se jak správní orgány, tak i krajský soud zabývaly, přičemž mimo jiné zohledňovaly i nejlepší zájem jeho dětí. S ohledem na výše uvedené tedy nelze dospět k závěru, že by napadený rozsudek krajského soudu byl v rozporu se stěžovatelem odkazovanou judikaturou. Ani z uvedených důvodů nelze kasační stížnost považovat za přijatelnou.

[24] Ke stěžovatelově argumentaci obsažené v doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 11. 2025 týkající se nicotnosti rozhodnutí správních orgánů ve věci zrušení stěžovatelova povolení k trvalému pobytu Nejvyšší správní soud předesílá, že tato sice nebyla vznesena v řízení před krajským soudem, ale v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud povinen zkoumat existenci vady nicotnosti rozhodnutí správních orgánů z úřední povinnosti. Dospěl přitom k závěru, že ani tato stěžovatelova výtka nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[25] Nejvyšší správní soud z rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26. 3. 2018, č. j. OAM-3163-22/ZR-2017, a na něj navazujícího rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 7. 2018, č. j. MV-56428-5/SO-2018, zjistil, že tyto správní orgány v souladu s § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zrušily stěžovatelovo povolení k trvalému pobytu, přičemž zcela správně poukázaly na skutečnost, že stěžovatel pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s občanem České republiky získaného dne 3. 10. 1997. Není tedy pochyb o tom, které dříve existující pobytové oprávnění bylo stěžovateli správními orgány rušeno. Pro úplnost rovněž

Nejvyšší správní soud připomíná, že v řízení o zrušení trvalého pobytu získaného stěžovatelem dne 3. 10. 1997 již rozhodoval na základě stěžovatelovy kasační stížnosti rozsudkem ze dne 26. 8. 2022, č. j. 3 Azs 395/2020-38, přičemž ji zamítl. V daném řízení stěžovatel otázku nicotnosti posuzovaných rozhodnutí nevznnesl a nezjistil ji ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti.

[26] Nejvyšší správní soud s ohledem na vše výše uvedené nedovodil, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil stěžovatelem namítaných pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Naopak se ve všech sporných otázkách přidržel ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu. Důvody pro přijetí stěžovatelovy kasační stížnosti k meritornímu přezkumu proto Nejvyšší správní soud neshledal.

[27] S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti meritorně rozhodl ve lhůtě podle § 73 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 107 téhož zákona, která počala běžet od doručení druhého stěžovatelova návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dne 21. 11. 2025, nerozhodoval již o tomto návrhu, neboť to považoval za nadbytečné.

VI.

[28] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti plynoucích z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu